

תמותו כו' (יחזקאל לג, יב), ובתוך כך שהלסטים אלו בורחים מלפניהם האיש הנלכב ורואה הנולד רואה לשוב מהרה להשי"ת וחוזר למקומו, והסכל איננו רואה הנולד ואינו שם על לב.

ובבוא הימים האדירים האלו ראש השנה ויום הכיפורים, אז ויבואו בני האלהים להתיצב על ה' (יחזקאל ג, י), וכל באי עולם עוברים לפניו, וכל איש נפקד אצלו, וכראות הלסטים בימים האלו עודנו עומד בחוץ, אזי יודעים שנדחה והופקר להם, ומיד נתפס להם, ושוב אי אפשר לו לצעוק אל המלך ולהתחנן על נפשו, ואז ננעלו שערי תשובה ולא ישוב להשי"ת עוד זולתי על דרך הנס והפלא, כאשר הוציאנו השי"ת ממצרים על צד הנס גוי מקרב גוי (דברים ז, לג) בהיותנו משוקעים במ"ט שערי טומאה, וזה דבר רחוק מאד ובא לפרקים, ואין סומכין על הנס (פסחים סד:), ואינם יראים מיראת נס רק יראה כל שהוא, כי לא שכית.

ונתבאר היטב הטעם אשר בעכו"ם לא מהני תשובה, וכן אפילו בישראל אם אינו עושה תשובה בימים האלו שוב לא מהני ליה תשובה אח"כ, כי כבר נתפס גופו ונשמתו בתוך הלסטים. ואף שרואה אדם כי אינו שב והוא חי וקיים ככחו אז כחו עתה ולא נתפס כלל, כבר אמר שלמה המלך ע"ה בחכמתו (משלי א, י) כי חנם מזורה הרשת בעיני כל בעל כנף, הענין הוא כמו שפורסין מצודה לתפוס העוף ובתוכו חטים וכל מיני תבואה, ופורח העוף ועומד על המצודה ואוכל, ובאמת כבר נתפס בעומדו שם רק כל זמן שעומד שם ואוכל אינו מרגיש, וכשגמר אכילתו ורוצה לפרוח לקנו מרגיש שהוא תפוס מכבר. כך נשמת האדם מיד בעשייתו העבירה הוא נתפס בין הקליפות, אך בעוד הנשמה בגוף בעוה"ז אינו מרגיש, ובגמר

ההיא נשמה ממקום שהנשמות נחצבות משם, וכאשר הנשמה יורדת ואינה מוצאת גוף אדם ליכנס לתוכו היא יורדת לקליפות ומלבישים לה גוף קליפתי, ונעשה מהנשמה משחית רחמנא ליצלן, ומתגדל תמיד, ואלו הם נגעי בני אדם, ובמות האדם הם רצין אחריו וצועקין אבינו אבינו, ויש להם רשות לעשות עמו מה שלבם חפץ, וכל מעט קדושה שמוצאין בו מצד איזה מצות ומעשים טובים שעשה הם נוטלים לצורך פרנסתם, והוא נשאר בכף הקלע ואין לו חלק לעוה"ב ח"ו כל זמן שלא עשה תשובה גדולה בחייו להרוג אלו המשחיתים ולהוציא הנשמות הקדושות מתוכן, ואם לא עשה כן טוב לו שלא למות כלל. נמצא כי תמיד הלסטים מתרכין בעוונות הדור, ועכ"פ בני השי"ת עושין בהם הרג רב.

ויהי היום אירע שבני השם יתברך ברוך הוא עם קרובו חטאו ויצאו מגדר התורה ובאו אל תוך הלסטים הללו, והשי"ת ברוך הוא משגיח מן החלונות אלן חלונות דבי כנישתא (מ"ז ט' ו' כג.) מרוב חסדו ורחמיו על בניו אולי יצעקו ויתחננו להשיב המלך את נדחם.

אמנם בראות אלו הלסטים את הבנים חביבים אשר להקב"ה באים בתוכם וצלם אלהים עליהם, לא עלה כלל בלבם שאלו נדחו מהיכל המלך ברוך הוא, ובדעתם שאלו באו להוציא חיותם מהם דהיינו הניצוצות, ומיד בורחים בהחבא לנוקבא דתהומא רבא, כי יראים מאד מלפני איש יהודי אשר צלם אלהים עליו חופף.

והשי"ת משגיח מן החלונות אולי ישובו טרם יודע ללסטים שאלו נדחו מהיכל המלך והופקרו אצלם שיעשו בהם כרצונם, וכראות השי"ת שאינם שמים על לב הוא מכריז עליהם שובו שובו מדרכיכם הרעים ולמה

ל. זח"ג רלא ע"א. לא. ע' ילקוט ח"א רמז תתכת.